

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 56.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940079632/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

mine Ideer, da jeg kun løselig har berørt dem i en kort Samtale, saa det vel kan kaldes en noget vilkaarlig Paastand; at jeg har gjort min egen Hovmod og Forfængelighed til min Guddom. Denne Religion, som jeg ellers selv ingenlunde holder for ufeilbarlig, eller for noget Resultat, men kun for en Følge af min Eftertænkning, den er netop min egen Forfængelighed meest imod, thi Forfængelighed er, af alle de Baand, som hindre den aandelige Frihed, det jeg først og ivrigst stræber at sønderrive. Om jeg er hovmodig, veed jeg ikke; ialfald er det ganske uvilkaarligt, og jeg haaber at det er et noget stærkt Udtryk at bruge om mig. Det veed jeg derimod, at jeg er for stolt til at »prøve«. Hvis De nu vil gjøre Dem den Uleilighed at tage mine religiøse Anskuelse i Betragtning, vil jeg give Dem en sammenrængt Oversigt derover:

Jeg kan, af Mythen i Bibelen, om Syndefaldet, udlede min Tro; kun Slangen har jeg inter Brug for. Adam og Eva i Paradis vare de første Mennesker i deres Uskyldighedsstand. De vare uden Synd, men ogsaa uden Selvbevidsthed og fri Villie. Som deilige Blomster, der dufte sødt, og hente Liv fra Solens Lys, som Fuglen, der synger, gennemtrængt af den blotte Tilværelses Glæde – saaledes levede de. Deres Skyldfrihed var ingen Dyd, thi de handlede efter Naturdrift, og kjendte ikke til andet. Kundskabens Træ var virkelig Kundskaben paa Ondt og Godt. Dette viste Gud dem, lod dem see Livet med al dets Synd og Sorg, men lovede dem tillige Mod til at bære Sorgen, og fri Villie til at vælge det Gode frem for det Onde. Paa den ene Side var Kamp, Synd og Møie, men tillige fri Villie og Selvbevidsthed. Paa den anden Side – Paradis! Mennesket valgte det Første. Hvem vilde endnu den Dag idag, hvis Valget stod til ham, handle anderledes? Jeg ikke, og jeg troer, Ingen!

Men nu kommer en anden Betragtning af Sagen. Mange fare her i Livet vild; de forføres af Verdens falske Glands, og de overvindes af det Onde, istedetfor at overvinde det med det Gode. Den er ikke falden for Synden, der betragter den som sin naturlige Fjende, han er født til at kæmpe imod; men naar et Menneske gaaer over til Synden, sviger sin rette Herre, Gud, og bliver Forræder mod sit rette Fædreland, det Sandhedens Rige, han er født til at forsvare, det er Syndefald! Da vilde han være fortabt, hvis ikke den gud-

dømmelige Kjerlighed forbarmede sig over ham. Gud elskede i Sandhed Verden, saa han lod et Glimt af sit eget Væsen fødes som Menneske, for at frelse de Fortabte. Men det var en Straale af den Sandhedens Sol, som er Gud, ikke hans Søn, og denne Straale har atter forenet sig med det Lys, den udgik fra. Der er een Gud, og alles Fader; jeg kan ikke tænke mig ham deelt i tre. Den hellige Enhed troer jeg paa, ikke paa den hellige Treenhed. Christus sagde jo ogsaa: Om Nogen taler bespotteligt om Menneskens Søn, da skal det tilgives, men hvem der taler bespotteligt om den hellig Aand, skal det aldrig tilgives. Det kommer vist mindre an paa hvad man kalder Gud, end man i Almindelighed troer, men saameget meer paa hvor høit man elsker ham, og søger at behage ham ved Kamp mod Synden og ved et fromt Liv.

Nu vil jeg overlade Hr. Pastoren selv at afgjøre, om ikke Deres Dom om mig var vilkaarlig og lidt overilet. – Hvad Deres Angreb paa den almindelige Stræben efter Frihed angaaer, da tør jeg ikke vove mig ret i Strid dermed, da det gaaer ind paa Politikens Gebeet, hvor jeg desværre kun er slet orienteret. Men naar De siger, at det Ødelæggende i de nyere Ideer fremlyser bedst af deres Følger, da synes Svaret mig at ligge nær forhaanden. Kan man regne Ideen det til Last, om Menneskene misforstaae og misbruge den? Hvor tidt har ikke Christendommen været Løsenet for Krig og Forfølgelse! Har ikke ogsaa den ophidset Broder mod Broder? Er ikke ogsaa for dens Skyld udøst Blod, og udgydt Taarer? Skulde nu dette Blod og disse Taarer komme over Apostlenes Hoveder, fordi de have helliget deres Liv til at udbrede den blandt Menneskene? Man finder næsten aldrig strax den rette Maade at realisere en Idee paa, men gennem Vildfarelser arbejder den sig frem til Maalet. Jeg vil indrømme, at de Fleeste nu tage Friheden i en altfor overfladisk Forstand; de vil le gjøre Statsforfatningerne frie, men tænke ikke paa selv at afkaste de Lænker, deres Aand er bundet i. De betænke ikke, at ingen Stat kan være fri, naar hver enkelt af dens Medlemmer er en Træl, og at ingen Trældom kan finde Sted, hvor hver Enkelt er fri. De ville at Friheden skal arbejde sig udvendig fra indad; det er Tidens store Vildfarelse. Det er ligesom man vilde tale før man har tænkt. Ligesom Ordet er et Udtryk for Tanken, skal den sande Frihed udgaae